

Sygn. akt III AUa 1142/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lutego 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Monika Kowalska (spr.)
Sędziowie:	SSA Iwona Łuka-Kliszcz SSA Halina Gajdzińska
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ziarko

po rozpoznaniu w dniu 13 lutego 2013 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **A. Ł. i Szpitala (...)** w K.

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi** w K.

o podstawę wymiaru składek

na skutek apelacji Szpitala (...) w K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 27 kwietnia 2012 r. sygn. akt VIII U 1714/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1142/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2012 roku Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił odwołanie wnioskodawców A. Ł. i Szpitala (...) w K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z dnia 1 września 2011 roku, którą organ rentowy stwierdził, że płatnik składek – wnioskodawca Szpital (...) w K. powinien wliczyć do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wnioskodawczyni A. Ł. kwoty przychodu uzyskane przez z nią w okresie od lutego 2009 roku do grudnia 2010 roku, na skutek realizacji umowy zawartej z firmą (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. oraz zasądził od Szpitala (...) w K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy za bezsporną uznał okoliczność, że Szpital (...) w K. miał zawartą umowę o świadczenie usług medycznych z Narodowym Funduszem Zdrowia, która zezwalała Szpitalowi na zawieranie dalszych umów o udzielanie świadczeń zdrowotnych podwykonawcom celem wykonania umowy łączącej Szpital z NFZ. Podwykonawców

wyłaniano w drodze konkursu. W niniejszej sprawie podwykonawcą wyłonionym w konkursie została firma (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.. W myśl umowy (...) przejął obowiązek udzielania świadczeń zdrowotnych, określonych w ustawie o zakładach opieki zdrowotnej w ramach świadczeń zdrowotnych zabezpieczających funkcje i zadania Szpitala w zakresie opieki lekarskiej nad pacjentami w godzinach od 15.05 do 7.30 dnia następnego i od 7.30 do 7.30 dnia następnego w dni wolne od pracy, niedziele i święta. Wnioskodawczyni A. Ł. była zatrudniona w (...) Szpitalu im. (...) w K. w oparciu o umowę o pracę od 1990 roku na stanowisku lekarza.

Sąd I instancji ustalił, że poza pracą wykonywaną w ramach umowy łączącej wnioskodawczynię ze Szpitalem, od lutego 2009 roku, zgodnie z postanowieniami umowy z dnia 1 stycznia 2009 roku z firmą (...), wnioskodawczyni A. Ł. świadczyła pracę na rzecz Szpitala im. (...) i jego pacjentów, gdzie wykonywała usługi medyczne - lekarskie diabetologiczne. Różnica w pracy polegała jedynie w czasie jej wykonywania. Zgodnie z umową z (...) wnioskodawczyni świadczyła usługi medyczne na dyżurach w godzinach od 15 danego dnia do 7.00 rano następnego dnia. Za wykonanie tej umowy, która jest umową o pracę, wnioskodawczyni otrzymywała wynagrodzenie pochodzące ze środków publicznych otrzymanych przez (...) od Szpitala, a ten z Narodowego Funduszu Zdrowia. Wykonywała usługi polegające na udzielaniu świadczeń zdrowotnych zabezpieczających funkcje i zadania Szpitala (...) w K. w zakresie usług medycznych - świadczeń zdrowotnych na rzecz wszystkich pacjentów Szpitala oraz pacjentów pełnopłatnych i wszystkich podmiotów, z którymi Szpital ma podpisane umowy lub porozumienia dotyczące ich wykonywania z Narodowym Funduszem Zdrowia. Praca osób wykonujących świadczenia medyczne w ramach dyżurów, w tym i praca wnioskodawczyni, podlegała kontroli i nadzorowi ze strony pracodawcy - Szpitala im. (...), stosownie, a co wynikało min. z umów o udzielenie świadczeń zdrowotnych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji uznał, że złożone przez oboje wnioskodawców odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 1 września 2011 roku nie jest uzasadnione. Dokonując analizy charakteru umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, wskazując na pogląd zaprezentowany w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2005 roku (I CK 691/04), Sąd Okręgowy stwierdził, że umowa o wykonywanie świadczeń zdrowotnych jest elementem szerszego stosunku prawnego ubezpieczenia zdrowotnego, który nie ma charakteru cywilnoprawnego ze względu na odrębności w zakresie powstania, treści, skutków prawnych i sposobu ochrony podmiotów, co uzasadnia wniosek, iż ubezpieczenie zdrowotne prowadzi do powstania powszechnego stosunku obligacyjnego (o charakterze publicznym) w zasadzie pozaumownego, nie ekwiwalentnego, rodzącego podmiotowe prawa publiczne na rzecz ubezpieczonych oraz pewnych grup osób zrównanych z nimi, a treścią tego prawa (podmiotowego) jest gwarancja opieki zdrowotnej określanej w sposób potencjalny jako równy dostęp do świadczeń zdrowotnych finansowanych ze środków publicznych. Narodowy Fundusz Zdrowia jest jednym z podmiotów związanych w stosunek ubezpieczenia zdrowotnego, który działając w prawnej formie państwowej osoby prawnej pełni rolę organizatora opieki zdrowotnej na obszarze całego kraju, tworząc warunki dostępu do świadczeń. Ważną, choć nie wyłączną funkcję stanowi przy tym finansowanie świadczeń medycznych, gdyż NFZ w polskim modelu ubezpieczenia zdrowotnego nie jest świadczeniodawcą (nawet w znaczeniu potencjału świadczeń zdrowotnych). W tym zakresie posługuje się instrumentem cywilnoprawnym, tj. umowami o wykonywaniu świadczeń zdrowotnych zawieranych ze świadczeniodawcami i o ile nie budzi wątpliwości stosowanie przepisów kodeksu cywilnego do tych umów, to uproszczeniem jest odrywanie ich od zasadniczego stosunku ubezpieczenia zdrowotnego, którego fragment stanowią. Przyjmując taką interpretację powyższej umowy należy uznać, iż dalsze umowy o udzielanie świadczeń zdrowotnych z podwykonawcami są niczym innym, jak sama umowa jaką zawiera szpital - świadczeniodawca z NFZ, za czym przemawia treść art. 133 ustawy z 27 sierpnia 2004 roku, zgodnie z którym świadczeniodawcy mogą zlecać podwykonawcom udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej w ramach umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej zawartej z Funduszem, jeżeli umowa tak stanowi. W takich sytuacjach szpital - świadczeniodawca przelewa na podwykonawcę swoje obowiązki i uprawnienia określone w umowie o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, a osoba wykonująca swe obowiązki, czy będzie nią pielęgniarka, czy lekarz udziela tych samych świadczeń zdrowotnych w ramach umowy o pracę ze szpitalem, jak i w ramach umowy z podwykonawcą, natomiast wynagrodzenie pochodzi z tego samego źródła tj. ze środków publicznych deponowanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia. W konsekwencji tych wywodów, Sąd Okręgowy uznał, że przychody jakie uzyskiwała wnioskodawczyni A. Ł. z tytułu wykonywania swych obowiązków wynikających z umowy z 1 stycznia 2009 roku powinny być uwzględniane do podstawy wymiaru

składek na ubezpieczenie społeczne, a obowiązek ich wliczenia należał do pracodawcy, tu wnioskodawcy - (...) Szpitala im. (...) za okres, kiedy była zawierana umowa o świadczenie usług zdrowotnych (dyżurów) z wnioskodawczynią.

Podsumowując, Sąd I instancji wskazał, że umowa z 1 stycznia 2009 roku jest umową o świadczenie usług medycznych w ramach której wnioskodawczyni wykonywała pracę na rzecz swojego pracodawcy - Szpitala im. (...) w K. . Wnioskodawczyni zachowała zatem status pracownika, o czym świadczy chociażby podleganie na dyżurach nadzorowi ze strony tego Szpitala. Zaskarżona decyzja, w tym wskazana w niej podstawa prawna tj. art. 8 ust.2 a, art. 6 ust. 1 pkt.1, art. 12 ust. 1 oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, jest prawidłowa. Wniesione od niej odwołanie podlega oddaleniu na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Orzeczenie o kosztach postępowania zostało oparte na art. 98 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca - Szpital (...) w K.. Zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 8 ust. 2 a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku nr 205 poz. 1585 ze zm.) poprzez zastosowanie wykładni rozszerzającej tego przepisu na umowy, które nie podlegają przepisom kodeksu cywilnego o umowie zlecenia i umowie o dzieło i przyjęcie, że na podstawie tego przepisu czynności wykonywane przez wnioskodawczynię A. Ł. na podstawie umowy z (...) należy uznać jako czynności z zakresu umowy o pracę, którą wnioskodawczyni związana jest ze Szpitalem; naruszenie art. 35 i 35a ustawy o zakładach opieki zdrowotnej i art 132 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. z 2008 roku nr 154 poz. 1027 ze zm.) poprzez uznanie, że umowa zawarta przez Szpital na podstawie tych przepisów jest identyczną umową z umową o pracę zawartą przez Szpital z wnioskodawczynią; naruszenie art. 2 i 22 k.p. przez zakwalifikowanie umowy zawartej przez A. Ł. z (...) do rodzaju umów o pracę. Apelujący zarzucił też naruszenie przepisów prawa procesowego , a to art. 321 § 1 k.p.c. poprzez podjęcie przez Sąd I instancji ustaleń co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem odwołania przez ustalenie w uzasadnieniu wyroku w ramach ustaleń faktycznych, że umowa o świadczenie usług medycznych zawarta przez wnioskodawczynię z (...) jest umową o pracę zawartą ze stroną apelującą - Szpitalem (...) w K. pomimo, że takiego roszczenia żadna ze stron nie zgłosiła.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty apelujący Szpital wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i uchylenie decyzji organów rentowego z dnia 1 września 2011 roku oraz zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

Sąd Apelacyjny rozważył, co następuje.

Apelacja nie jest uzasadniona.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawczyni A. Ł. w okresie od lutego 2009 roku do grudnia 2010 roku, co sprowadzało się do wyjaśnienia kwestii, czy wnioskodawczyni w tym okresie, a wskazanym w zaskarżonej decyzji w ramach umowy zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. dotyczącej świadczenia usług medycznych może być uznana za pracownika w rozumieniu art. 8 ust. 2a powołanej wyżej ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (jedn. tekst Dz. U. z 2009 roku nr 205 poz. 1585 ze zm.).

Zgodnie z treścią art. 8 ust. 2a ww. ustawy za pracownika, w rozumieniu ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych uważa się także osobę wykonującą pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo umowy o dzieło, jeżeli umowę taką zawarła z pracodawcą, z którym pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy. W judykaturze prezentowane jest jednolite stanowisko, że pojęcie „pracownika” w rozumieniu powyższego unormowania ma szerszy zakres znaczeniowy niż pojęcie pracownika w rozumieniu przepisów prawa pracy (art. 2 k.p. i art. 22 § 1 k.p.) i obejmuje również osoby wykonujące pracę na podstawie umów cywilno- prawnych lub umów do których stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, w sytuacji, gdy umowę tę zawarły z pracodawcą, z którym pozostają w stosunku pracy lub jeżeli

w ramach tej umowy wykonują pracę na rzecz tego pracodawcy, choćby umowa cywilno -prawna została zawarta z osobą trzecią (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 roku III UK 64/11, LEX nr 1215455, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 roku III UK 22/11, OSNP 2012/21-22/266 lub LEX nr 1103619, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2009 roku II UZP 6/09, OSNP 2010/3-4/46 oraz wyroki Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie: z dnia 11 października 2012 roku III AUa 711/12, LEX nr 122345, z dnia 23 sierpnia 2012 roku III AUa 647/12, LEX nr 1216383).

Objęcie definicją pracownika - oczywiście dla potrzeb prawa ubezpieczeń społecznych - nie tylko pracowników w znaczeniu, jakie temu pojęciu nadają przepisy kodeksu pracy, ale także osób zatrudnionych na podstawie umów cywilnoprawnych (min. agentów, zleceniobiorców, wykonawców dzieła) oznacza jednocześnie rozszerzenie pracowniczego tytułu obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, co wpływa na sposób ustalania podstawy wymiaru składek na to ubezpieczenie. W tym kontekście warto odnotować, iż hipotezą normy prawnej wynikającej z art. 8 ust.2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych objęte są dwa rodzaje relacji pomiędzy zainteresowanymi podmiotami. Pierwszą jest sytuacja, gdy oba stosunki (pracowniczy i cywilnoprawny) dotyczą tych samych podmiotów jednocześnie występujących wobec siebie w roli pracodawcy - zleceniodawcy i pracownika - zleceniobiorcy, drugą zaś sytuacja, gdy na istniejący stosunek pracy nakłada się stosunek cywilnoprawny między pracownikiem i osobą trzecią, na podstawie którego pracownik wykonuje pracę na rzecz pracodawcy (zleceniobiorcy itp.) w ramach łączącej pracodawcę z ową osobą trzecią (zleceniodawcą i inną w rozumieniu prawa cywilnego) umownej więzi prawnej. W tym ostatnim przypadku to w istocie pracodawca jest rzeczywistym beneficjentem pracy świadczonej przez pracownika - zleceniobiorcę, bez względu na to, czy w trakcie jej wykonywania pracownik pozostawał pod faktycznym kierownictwem pracodawcy i czy korzystał z jego majątku. Z regulacją art. 8 ust.2 a ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych koresponduje unormowanie zawarte w art. 18 ust 1a i w art. 20 ust. 1 tej ustawy dotyczące problematyki podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne. Skoro bowiem w sytuacjach, do których odnosi się art. 8 ust. 2 a ustawy systemowej mamy do czynienia z jednym, szeroko ujętym pracowniczym tytułem obowiązkowego podlegania ubezpieczeniom społecznym, to konsekwentnie w art.18 ust 1a i następnie w art. 20 ust. 1 tej ustawy nakazano w stosunku do tych ubezpieczonych uwzględnienie w postawie wymiaru składek również przychodu z tytułu umowy agencyjnej, umowy zlecenia lub innej umowy, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowy o dzieło.

Reasumując należy stwierdzić, iż w przypadku pracowników, o jakich mowa w art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowi łączny przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany z tytułu zatrudnienia w ramach stosunku pracy oraz umów cywilnoprawnych. W konsekwencji w myśl art. 17 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych na płatniku (w tym przypadku - na pracodawcy Szpitalu (...) w K.) spoczywa obowiązek obliczania, rozliczania i przekazywania składek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W odniesieniu do pracowników w rozumieniu 8 ust. 2a powołanej wyżej ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych płatnikiem składem jest pracodawca, a przychód z tytułu umowy cywilnoprawnej jedynie uwzględnia się w podstawie wymiaru składek z tytułu stosunku pracy (art.18 ust. 1a tej ustawy). Pracodawca, ustalając podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z tytułu stosunku pracy, powinien więc zsumować wynagrodzenie z umowy cywilnoprawnej z wynagrodzeniem ze stosunku pracy. Taki sam sposób postępowania dotyczy także sytuacji, gdy umowa cywilnoprawna została zawarta z innym podmiotem (osobą trzecią), lecz praca w jej ramach jest wykonywana na rzecz pracodawcy, gdyż obowiązki płatnika powinny obciążać podmiot, na rzecz którego praca w ramach umowy cywilnoprawnej jest faktycznie świadczona i który w związku z tym uzyskuje jej rezultaty, unikając obciążeń i obowiązków wynikających z przepisów prawa pracy. Jednolite stanowisko w tej kwestii zostało zaprezentowane w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 roku I UK 252/09 (LEX nr 577824), z dnia 22 lutego 2010 roku I UK 259/09 (LEX nr 585727), z dnia 18 października 2011 roku (OSNP 2012/21-22/266) oraz postanowieniu Sądu Najwyższego z 26 stycznia 2012 roku III UK 64/11 (LEX nr 1215455).

Trafnie Sąd I instancji stwierdził, że w rozpatrywanej sprawie zachodzą podstawy do zastosowania przepisu art. 8 ust. 2a powołanej wyżej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Wnioskodawczyni A. Ł. w ramach umowy zlecenia

zawartej w dniu 1 stycznia 2009 roku z (...) spółką z o.o. z siedzibą w K. (k 52 a.s.) wykonywała usługi medyczne pokrywające się z charakterem pracy świadczonej z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę łączącej ją z pracodawcą - Szpitalem (...) w K., z tą tylko różnicą, iż umowa cywilno- prawna obejmowała pracę w trakcie dyżurów nocnych i w innych oddziałach ale wchodzących organizacyjnie do tego samego Szpitala. Wszystkie podejmowane przez nią czynności były wykonywane w siedzibie pracodawcy - Szpitala (...) w K., na rzecz jego pacjentów, a wynagrodzenie za usługi medyczne pochodziło ze środków publicznych przekazywanych przez Narodowy Fundusz Zdrowia ww. Szpitalowi, a za jego pośrednictwem (...) spółce z o.o. w K..

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, w tych uwarunkowaniach faktycznych nie budzi wątpliwości fakt, iż świadczone przez wnioskodawczynię w ramach umowy cywilno- prawnej (k.52) usługi medyczne odpowiadają pracy wykonywanej na podstawie stosunku pracy (chodzi o pracownika w rozumieniu przepisów ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych) i w istocie były świadczone na rzecz faktycznego pracodawcy w rozumieniu przepisów prawa pracy, tj. Szpitala (...) w K.. Słusznie zatem wnioskodawczyni została przez Sąd Okręgowy objęta dyspozycją art. 8 ust.2 a, a w dalszej kolejności przede wszystkim art. 11 ust. 1, art. 12 ust 1, art. 18 ust.1a i art. 20 ust. 1 ustawy w/w cyt. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 81 ust.1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej ze środków publicznych (Dz.U. z 2008 roku nr 164 poz. 1027 ze zm.), co doprowadziło do oddalenia odwołania od prawidłowej decyzji organu rentowego z dnia 1 września 2011 roku.

Wbrew wywodom apelującego, Sąd I instancji wydając zaskarżony wyrok nie naruszył też i pozostałych wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego. Niezależnie od oceny charakteru umowy zawartej przez wnioskodawczynię z (...) spółką z o.o. w K., dokonanej przez Sąd Okręgowy przy uwzględnieniu unormowań ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, fakt, iż praca była świadczona na rzecz pracodawcy sprawia, że wnioskodawczyni na gruncie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych jest uważana za pracownika. Sąd Apelacyjny zauważa, że istotnie Sąd I instancji błędnie wskazał w samych ustaleniach faktycznych, że umowa o pracę jaka wiązała wnioskodawczynię z firmą (...) spółką z o.o. w K. była umową o pracę, ale widzi też, że już w swoich rozważaniach prawnych Sąd ten przyjął, i tak to ocenił, że sporna umowa była umową o świadczenie usług medycznych (k.88 a.s.) do której stosuje się przepis art. 8 ust.2 a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym miejscu wypada więc jeszcze raz podkreślić, że zamieszczona w art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych regulacja, zgodnie z którą pracownikiem jest osoba pozostająca w stosunku pracy, w zasadzie nie definiuje samodzielnie tego pojęcia, lecz odsyła do przepisów Kodeksu pracy, skoro odwołuje się do właściwego tej gałęzi prawa terminu "stosunek pracy". W myśl art. 2 k.p. pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę, które to akty kreują stosunek prawny o cechach określonych w art. 22 § 1 k.p. Ten korespondujący z unormowaniami prawa pracy zakres pojęcia "pracownik" uległ jednak rozszerzeniu (min. do umów cywilnoprawnych i umów do których stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego) w przepisie art. 8 ust 2a w/w ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W literaturze prawa akcentuje się fakt użycia przez ustawodawcę konstrukcji "uznania za pracownika". Zwrot "uznać kogo, za co" oznacza zaś przypisanie danej osobie (dla pewnych celów) cechy, którą się nie odznacza i traktowanie tej osoby tak, jakby tę cechę posiadała. W przypadku art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych ustawodawca nie podważył przy tym wyrażonej w art. 65 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej zasady wolności pracy i nie kwestionował cywilnoprawnego charakteru wymienionych w przepisie umów, ale z ich zawarciem - w okolicznościach opisanych hipotezą omawianej normy prawnej - związał skutki w zakresie ubezpieczeń społecznych takie, jak przy umowie o pracę

(por. Inetta Jędrasik-Jankowska: Konstrukcja uznania za pracownika w prawie ubezpieczenia społecznego, PiZS 2011 rok nr 8, s. 23-24). Skoro jednak cytowany przepis stanowi o uznaniu za pracownika "w rozumieniu ustawy", to znaczy, że owo uznanie ma zastosowanie tylko na gruncie tego aktu, ale zarazem we wszystkich jego unormowaniach, w tym z art. 18 ust 1a i art. 20 ust. 1 cyt. ustawy (por. cyt. wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2011 roku III UK 22/11).

Reasumując Sąd Apelacyjny przyjął, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu, a podniesione w apelacji zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

W tym stanie rzeczy, na podstawie wyżej wskazanych przepisów prawa materialnego i działając na zasadzie art. 385 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji.